

er Tale om, da ogsaa faa deres Forder eller disse Bærdi tilbage? Saa var maaske Udgiftsspørgsmaalet løst.

Indenrigsministeren (Singerlev): Jeg har allerede drøftet det Spørgsmaal, som det ærede Medlem spurgte mig om. Ganske vist er der henlagt Forder til Købstæderne, men i det Tilfælde, hvor den vedkommende Retsbetjent oppebærer Indtægten, maa der afdrages i hans Gage, og er Indtægten større end hans Gage, maa han afgive Overstuddet. Jeg tillod mig før at nævne, at Forholdet er det, at i visse Tilfælde tilhøre disse Forder, eller hvad det nu er, Kommunen, i andre Tilfælde Staten. I de Tilfælde, hvor de tilhøre Kommunen, vil det jo være ret naturligt, at de gaa over til Kommunen, men hvor de tilhøre Staten, er der ingen Rimelighed i, at de skulle tilfalde Kommunen.

Til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Lauridsen) skal jeg kun sige et Par Ord. Det ærede Medlem slog en Streg under forfælske Ting, jeg havde udtalt, men jeg skal ikke komme ind paa min første Udtalelse; jeg antager, at den var tilstrækkelig udførlig og forstaaelig, saa at den kan staa og tale for sig selv. Et Par Bemærkninger skal jeg dog tillade mig. Den Lovteparagraf, jeg nævnte, eller den Udbygning, der er givet til en anden Ordning, staar i Lov af 26de Maj 1868 § 2, der henviser til, at naar der kommer en almindelig Omordning af Rets- og Administrationsforholdene, skal ogsaa det Forhold ordnes. Den siger derimod ikke, at det ikke kan ordnes tidligere. Nu siger det ærede Medlem, at Omordningen af disse Forhold præjudicerer intet. Deri er jeg ikke enig. Det kan siges, for saa vidt man begrænser Ordningen til, hvad jeg straks tillod mig at nævne, Valg af Formand og en noget forandret Sammenlægning af Byraadene, udsunder Borgmesterens Magistratsforretninger og alt det andet og kun bestemmer, at Byraadet selv vælger sin Formand, hvis der ellers er saa stor Trang dertil. Jeg erkender for Resten ikke, at Selvstyret er afhængigt af, om Formanden bestikkes af Kongen eller ikke. Jeg tror ikke, at det erkendes af Købstæderne eller af Amtsraadene, at Kongens Bestikelse af Formanden hindrer Selvstyret. Men naar man begrænser Sagen alene til, at de vedkommende skulle vælge deres parlamentariske Formand, kan det ganske vist siges, at det kan afgøres, uden at den anden Reform præjudiceres. Men indfører man en ny Borgmesterinstitution, som det ærede Medlem tilføjer, saa erkender jeg det ikke, saa fore-

kommer det mig naturligt at afvente en Betænkning fra den Kommission, som sidder for at overveje en Omordning af Retsforholdene. Loven af 26de Maj 1868 henviser bestemt til dette Tidspunkt, og det er ikke længere horte, end at det maa kunne afventes. Om der kommer en Betænkning, ved jeg ganske vist ikke, men i fornødent Fald kan jo Spørgsmaalet overvejes; man har jo Lov til at overveje det igen, det følger af sig selv. Jeg tror ikke, at det er saa paatrængende, eller at Byraadene ere saa længselsfulde derefter. At der kan ske en Opinion derfor, tvivler jeg ikke om, men jeg tror ikke, at der i Virkeligheden er en Trang til Stede. I det hele og store komme Borgmestrene godt ud af det med deres Byraad.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Lauridsen): Jeg opfattede den højtærede Indenrigsminister, som om han vilde antyde, at der ikke var nogen Tvivl om, at man kunde vente sig en Betænkning af den Kommission, som arbejder paa Retsreformen. Det var en Misforstaaelse af den ærede Minister, det har jeg aldrig tvivlet om, at det var derfor, den sad, thi jeg har jo hidtil ikke set nogen Kommission, som ikke er mødt med en Betænkning; i den Henseende nærer jeg heller ingen Tvivl, ligesom jeg heller ikke tvivler om, at denne Betænkning vil indeholde mange gode Ting, men jeg nærer Tvivl om, at det ikke er en meget langsom Vej til at faa en Reform gennemført, at afvente en Betænkning og saa dernæst at vente paa, at denne Kommissions Lovforslag bliver gennemført. Thi hvis man ser hen til den sidste Kommission, som sad, saa vil man jo indrømme, at der er gaaet lang Tid fra dens Betænkning indtil Dato, saa lang Tid, at det har været nødvendigt at nedsætte en ny Kommission til at tage Sagen under Overvejelse, og jeg er ikke ganske vis paa, at den Kommission, som nu sidder, vil have en hedre Skæbne, end den gamle havde, nemlig den, at den vil møde med sin Betænkning, og saa vil der igen gaa en Snes Aar, og saa er en ny Kommission bleven aldeles nødvendig, og det skulde undre mig højst, om det ikke netop bliver Udfaldet deraf. Derfor har jeg nogen Tvivl, om det gaar an at vente til den Tid og se Tiden an med Hensyn til det Spørgsmaal, der her foreligger. Jeg synes vedblivende, at Striden mellem den højtærede Minister og mig med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt Lovforslaget egentlig foregriber en Adskillelse mellem Administrationen og Retsplejen, mest er en